

افزایش تولید گاز در نروژ

شرکت Equinor در اواخر ماه اوت اعلام کرد که: «نروژ با اجرای فاز سوم طرح توسعه‌ی میدان گازی بزرگ خود (Troll)، آماده‌ی افزایش تولید گاز از آن می‌باشد.»

میدان Troll، بزرگ‌ترین میدان گازی این کشور است که حدود ۸ درصد از مجموع گاز موردنیاز اتحادیه‌ی اروپا را تامین می‌کند.

نروژ بزرگ‌ترین تولیدکننده‌ی نفت و گاز طبیعی در اروپای غربی است و در مجموع، حدود ۲۲ درصد از مصرف

سالانه‌ی اتحادیه‌ی اروپا را تامین می‌کند.

شرکت Equinor همچنین در بیانیه‌ای اعلام کرد: «این میدان گازی به خاطر دارا بودن حجم قابل توجه ذخیره‌ی گازی موجب شده تا این شرکت نیز با اجرای پروژه‌های توسعه‌ای همچنان نقش مهم خود را در تامین بخش مهمی از گاز موردنیاز اروپا در دهه‌های آینده نیز ایفا کند.» تولید گاز از این میدان در حالی انجام می‌شود که روسیه و آلمان همچنان در تلاشند تا بر مشکلات مربوط

به اعتراضات آمریکا و برخی کشورهای اروپایی مخالف اجرای پروژه‌ی خط لوله‌ی "Nord Stream ۲" فائق آیند، پروژه‌ای که شاهد تاخیر بسیار بوده و بحث‌هایی را در مورد وابستگی اروپا به گاز روسیه ایجاد کرده است.

پیش‌بینی می‌شود، حجم قابل بازیابی از فاز سوم توسعه‌ی میدان مورد اشاره رقمی حدود ۳۴۷ میلیارد مترمکعب گاز طبیعی یا معادل ۲/۲ میلیارد معادل بشکه نفت باشد. تولید اولیه‌ی گاز از این میدان در سال ۱۹۹۵ آغاز شده است. ■

تلاش هند برای توسعه‌ی ۲۱ میدان نفتی با هدف افزایش تولید داخلی

وزارت نفت هند در ماه اوت اعلام کرد که: «۲۱ بلوک جدید اکتشافی نفت و گاز را که در وسعتی معادل ۳۵۳۴۶ کیلومتر مربع و در ۱۱ حوضه‌ی رسوبی کشور قرار دارند، با شرایط مناسب به سرمایه‌گذاران علاقه‌مند پیشنهاد کرده است.»

وزارت نفت همچنین در این رابطه افزود که: «مهلت پیشنهادات تا روز ششم اکتبر بوده و انتظار می‌رود تا پایان نوامبر نیز بلوک‌ها به برندگان واگذار شوند.»

این اقدام، بخشی از استراتژی دولت هند تا سال ۲۰۲۴ و در راستای کاهش وابستگی به واردات نفت و دو برابر شدن تولید داخلی است. این بلوک‌ها شامل: ۱۵ بلوک در خشکی، ۴ بلوک در آب‌های کم‌عمق و ۲ بلوک در آب‌های بسیار عمیق هستند.

در بیانیه‌ی وزارت نفت این کشور همچنین آمده است که: «با توجه

به وضعیت همه‌گیری COVID-۱۹، متقاضیان به سرمایه‌گذاری مجاز به ارائه‌ی اسناد موردنیاز به صورت الکترونیکی نیز هستند.» یک مقام آگاه در وزارت نفت هند افزود که: «انتظار می‌رود، پیشنهادات دریافتی، رقمی معادل ۴۰۰-۳۰۰ میلیون دلار تعهدات فوری برای اجرای فعالیت‌های اکتشافی ایجاد کند.» در آخرین مرحله نیز تعداد ۱۲ بلوک در حوضه‌های رتبه یک و با ذخایر اثبات شده قرار دارند، در حالی که ۴ بلوک در حوضه‌های رتبه دو قرار گرفته‌اند که برای تولید تجاری، تنظیم شده‌اند. ۵ بلوک دیگر نیز در حوضه‌های رتبه سه قرار دارند که در انتظار کشف منابع هستند.

این ششمین مجموعه بلوکی است که مناقصه‌ی آن تحت سیاست اکتشاف منابع هیدروکربن به همراه صدور

مجوز Hydrocarbon (HELP) Exploration and Licensing Policy's اجرا می‌شود و آزادی بازاریابی و قیمت‌گذاری را با یک مدل تقسیم درآمد تضمین می‌کند.

لاکسما ردی، مدیرکل بخش اکتشاف نفت و گاز در صنعت نفت هند نیز در ماه ژوئیه اشاره کرد که کشورش قرار است تا سال ۲۰۲۴ رقمی بالغ بر ۱۰۰ میلیارد دلار در ایجاد زیرساخت‌های نفت و گاز و در ۱۰ سال آینده تا ۱۰۰ میلیارد دلار در تکمیل تجهیزات و تاسیسات خدماتی موردنیاز میدانی نفتی سرمایه‌گذاری کند.

لازم به ذکر است که، هند طبق برنامه‌ی تنظیمی قرار است با افزایش تولید نفت در داخل، تا سال ۲۰۳۰ واردات نفت خود را به ۵۰ درصد میزان کنونی کاهش دهد. ■

افزایش تولید نفت اوپک پلاس با کاهش پابندی به توافق کاهش تولید

در اوایل ماه ژوئیه، اوپک و متحدانش مانند روسیه که با نام اوپک پلاس شناخته می‌شوند، با افزایش روزانه ۲ میلیون بشکه نفت در بازه‌ی زمانی اوت تا دسامبر سال جاری توافق کردند. بنا به گزارش داخلی نیز که در اواسط ماه اوت برای کمیته‌ی فنی مشترک اوپک، "The Joint Technical Committee (JTC)" تهیه شده بود، اعلام شد که پابندی اوپک پلاس به کاهش تولید در ماه‌های ژوئن و ژوئیه به ترتیب ۱۱۳ و ۱۰۹ درصد بوده است.

البته، کاهش سطح پابندی کلی عمدتاً به خاطر تصمیم عربستان بود که آخرین ۴۰۰ هزار بشکه در روز از یک میلیون بشکه در روز کاهش تولیدی خود را که بین ماه‌های فوریه و آوریل اعمال کرده بود، به بازار بازگرداند. در نشست ماه ژوئیه، اوپک پلاس سرانجام به یک توافق دیگر نیز دست یافت تا بتواند

کاهش باقی‌مانده‌ی تولید را لغو کند و از ماه می ۲۰۲۲، امارات متحده‌ی عربی، عربستان سعودی، روسیه، عراق و کویت نیز اجازه خواهند یافت تا تولید نفت بیشتری نیز داشته باشند.

بر اساس گزارش JTC، در ماه ژوئیه پابندی به کاهش تولید بین اعضای اوپک و غیراوپک به رهبری روسیه به ترتیب ۱۱۶ و ۹۷ درصد بوده که نشان‌دهنده‌ی کاهش پابندی اعضای اوپک در مقایسه با رقم ۱۲۰ درصدی در ماه ژوئن بوده در حالی که، میزان پابندی اعضای غیراوپک ماه به ماه ثابت بوده است.

بر اساس گزارش ماهانه‌ی ارائه شده‌ی اوپک در اواسط ماه اوت، تولید نفت خام این سازمان در ژوئیه ۲۰۲۱ به طور متوسط ۲۶/۷ میلیون بشکه در روز بود که ۶۳۷ هزار بشکه در روز نسبت به ماه

ژوئن افزایش داشته است. بر اساس منابع ثانویه‌ی اوپک، بیشتر این رقم افزایشی به دلیل تولید بیشتر نفت توسط کشورهای عربستان، عراق و نیجریه بوده است، در حالی که تولید در آنگولا و ونزوئلا کاهش یافته است. عربستان در ماه ژوئیه تولید خود را ۴۹۷ هزار بشکه در روز افزایش داد و رقم آن را به ۹/۴ میلیون بشکه در روز رسانید و بالاخره توانست تمام یک میلیون بشکه کاهش تولید خود را به بازار بازگرداند. روسیه نیز برای اولین بار در سه ماه گذشته در ماه ژوئیه تولید نفت خود را افزایش داد، زیرا فعالیت‌های تعمیر و نگهداری برنامه‌ریزی شده در برخی از میادین نفتی آن به پایان رسید و منجر به آن شد که در مجموع اوپک پلاس بتواند افزایش تولید خود را ادامه دهد. ■

برنامه‌ی افزایش تولید نفت عربستان

شرکت نفت آرامکوی عربستان، بر اساس آخرین تصمیم خود، برنامه‌ریزی برای افزایش حداکثر ظرفیت تولید پایدار نفت خود تا ۱۳ میلیون بشکه در روز را طی ده سال آینده اعلام کرده و در گام اول، افزایش ظرفیت تولید نفت تا ۵۵۰ هزار بشکه در روز تا سال ۲۰۲۵ را در دستور کار خود قرار داده است. آرامکو در گزارش اخیر خود همچنین

اعلام کرد که: «برنامه‌ی افزایش تولید نفت خام‌های Marjan و Berri در مراحل پایانی فعالیت‌های فنی و مهندسی هستند ضمن آنکه، فعالیت‌های مربوط به احداث تاسیسات جانبی آنها نیز همچنان در حال پیشرفت است.» آرامکو امیدوار است که با توسعه‌ی پروژه‌های افزایش تولید نفت خام‌های Marjan و Berri تا سال ۲۰۲۵ به ترتیب ۳۰۰ و

۲۵۰ هزار بشکه در روز، ظرفیت تولید خود را به ۱۲ میلیون و ۵۵۰ هزار بشکه در روز برساند. آرامکو همچنین در سه ماهه‌ی دوم سال برنامه‌ی افزایش تولید نفت از مخازن Farzan و Ain Dar که مجموع ظرفیت تولید نفت کشور را ۱۷۵ هزار بشکه در روز افزایش می‌دهد، پیگیری کرده و قرار است در ۱۰ سال آینده به حداکثر

ظرفیت پایدار تولید، معادل ۱۳ میلیون بشکه در روز نفت دست یابد. لازم به ذکر است که آرامکو در حالی ظرفیت تولید نفت خود را افزایش می‌دهد که بیشتر شرکت‌های نفتی بزرگ غربی سرمایه‌گذاری‌های آینده و برنامه‌های جدید توسعه‌ای خود را در بخش نفت به عنوان بخشی از سیاست‌های دوره‌ی

"گذار انرژی"، محدود کرده‌اند. مدیرعامل آرامکو در اواسط ماه اوت نیز اعلام کرد: «پیش‌بینی می‌شود که در میان‌مدت و بلندمدت، سرمایه‌گذاری‌ها در زمینه‌ی تولید و عرضه‌ی نفت‌خام در جهان، کاهش عمیقی داشته باشد، لذا، به همین دلایل است که این شرکت برنامه‌ی افزایش تولید به شرح گفته

شده را دنبال می‌کند.» انتظار می‌رود، هزینه‌های سرمایه‌ای (CAPEX) آرامکو در سال ۲۰۲۱ به ۳۵ میلیارد دلار برسد، در حالی که این رقم در سال ۲۰۲۰ به میزان ۲۶/۹ میلیارد دلار بوده است. ■

راه‌اندازی مجدد برخی معادن زغال‌سنگ در چین به دلیل نیاز شدید به انرژی

بر اساس بیانیه‌ی کمیسیون اصلاحات توسعه‌ی ملی چین (NDRC)، از آنجا که با ورود موج ناگهانی سرما دولت در تلاش است تا شرایط بخش عرضه‌ی انرژی کشور را با افزایش تقاضای برق هماهنگ کند، بر همین اساس در نظر دارد تا از اوایل ماه اوت عملیات تولید زغال‌سنگ را در ۵۳ معدن کشور دوباره احیا کند، به طوری که از این تعداد، ۳۸ معدن آن در منطقه‌ی مغولستان هستند. دولت چین همچنین اعلام کرده است که در نواحی Shanxi و Xinjiang فعالیت در ۱۵ معدن دیگر زغال‌سنگ را نیز از سر خواهد گرفت. به علاوه، دولت امیدوار است تا تقاضای فزاینده‌ی برق را که در پی موج گرمای شدید هوا و همچنین افزایش مجدد

فعالیت‌های صنعتی ایجاد شده، تامین کند. این معادن قرار است فقط برای مدت یک سال فعالیت کنند و طی این دوره حدود ۴۴ میلیون تن زغال‌سنگ از آنها تولید شود. البته، معدنی نیز که قرار است تا قبل از ۳۱ مارس ۲۰۲۲ برای افزایش ظرفیت خود اقدام کنند، تنها موظف هستند طی سه ماه پس از دریافت مجوزها، طرحی را برای تعویض با معادن قدیمی و راکد تدوین کنند. این امر ممکن است باعث افزایش تولید شود، زیرا معادن جدید قبل از تشخیص اینکه کدام معادن قدیمی و یا ناکارآمد هستند، جایگزین خواهند شد و برخلاف موارد قبلی ظرفیت خود را افزایش خواهند داد. به علاوه، علی‌رغم تلاش‌های دولت،

شرکت‌کنندگان در بازار تردید دارند که آیا عرضه به اندازه‌ی کافی برای پاسخگویی به اوج تقاضای زغال‌سنگ تابستانی که معمولاً قبل از اواخر اوت رخ می‌دهد، افزایش می‌یابد یا خیر؟ پس از خنک شدن دمای هوا به دلیل وقوع طوفان در منطقه‌ی "Fa" در اوایل اوت، تولید سوخت زغال‌سنگ با افزایش مجدد تقاضا دوباره مورد توجه قرار گرفت. به علاوه، دمای بالاتر نیز ممکن است باعث افزایش تقاضای زغال‌سنگ در این ماه و تا قبل از شروع پاییز (در اوایل ماه سپتامبر) شود که در هر صورت انتظار می‌رود، قیمت آن نیز بالا باقی بماند. ■

عراق همچنان کانون رفت و آمد شرکت‌های نفتی

برخی شرکت‌های نفتی مانند اکسون‌موبیل، شل و لوک‌اویل به دلیل

کاهش سودآوری در بخش سوخت‌های فسیلی به دنبال کاهش حضور خود در

عراق بوده‌اند. در این میان لوک‌اویل با پیشنهاداتی که از عراق برای حضور

نفتی رمیله ادامه دهند، به طوری که اجازه دارند تا از فاینانس خارجی نیز استفاده کنند.

میدان نفتی رمیله با ذخیره‌ی نفتی حدود ۱۷ میلیارد بشکه، سومین میدان نفتی بزرگ جهان است که در سال ۱۹۵۳ کشف شد و با تولید روزانه ۱/۵ میلیون بشکه در سال ۲۰۲۰ حجمی بالغ بر یک سوم نفت عراق را تولید می‌کند. ظرفیت تولید از این میدان حدود ۲/۱ میلیون بشکه در روز است.

کاهش فعالیت‌های BP در عراق و آزاد شدن بخشی از دارایی‌های آن راهی برای تغییر جهت آن به سمت انرژی‌های تجدیدپذیر است و این در حالی است که، وزیر نفت عراق اخیراً اعلام کرد این کشور قصد دارد تولید نفت خود را تا پایان ۲۰۲۷ به ۸ میلیون بشکه در روز برساند.

در بخش پایین‌دستی نیز، وزیر امور خارجه‌ی ژاپن در سفر اخیر خود به این کشور، به همتای عراقی خود، فواد حسین گفت: «ژاپن تا ۳۰۰ میلیون دلار وام کم‌بهره برای کمک به توسعه و ارتقای یکی از پالایشگاه‌های نفتی عراق که احتمالاً پالایشگاه بصره خواهد بود، در نظر گرفته است.»

علاقه‌مند به خرید این سهام هستند. البته، به نظر می‌رسد که تصمیم فروش سهام توسط اکسون به خاطر تاثیر همه‌گیری ویروس کرونا بر منابع مالی آن بوده است.

دلایل دیگری هم برای رفتن اکسون موبیل از عراق وجود دارد. یکی از آنها می‌تواند تیره شدن روابط بین این شرکت و بغداد پس از ورود اکسون به پروژه‌های نفتی در منطقه‌ی خودمختار کردستان در شمال آن کشور نیز باشد. به علاوه آنکه، ادامه‌ی بی‌ثباتی‌های سیاسی و مالی در عراق نیز، یکی دیگر از دلایل ترک عراق توسط اکسون موبیل گفته شده است.

از طرفی، عراق با برنامه‌ی شرکت BP نیز برای خارج ساختن بخشی از دارایی‌های آن و ایجاد یک شرکت مستقل برای اداره‌ی فعالیت‌های باقی مانده حتی با مشارکت سایر علاقه‌مندان موافقت کرد. شرکت جدید که «بصره انرژی» نام دارد، صاحب منافع شرکت BP در میدان نفتی عظیم رمیله خواهد بود و شرکت ملی نفت چین (CNPC) که یکی از شرکای BP در میدان رمیله است، در مالکیت این شرکت جدید سهیم خواهد بود و قرار است در مدت اجرای قراردادی که در سال ۲۰۳۴ منقضی خواهد شد، همچنان به سرمایه‌گذاری در میدان

بیشتر در پروژه‌ها و طرح‌های توسعه‌ی بخش نفت و گاز آن کشور دریافت کرد، از تصمیم خود منصرف و در عراق ماندنی شد. پیشنهادات ارائه شده به لوک‌اویل شامل این موارد است:

■ تولید نفت در میدان «قرنه‌ی غربی-۲» در سال ۲۰۲۲ تا رقم ۴۸۰ هزار بشکه در روز. این میدان به نسبت ۷۵ به ۲۵ به شرکت‌های لوک‌اویل و شرکت دولتی نفت شمال عراق تعلق دارد.

■ افزایش تولید روزانه‌ی نفت در تاسیسات مشرف از ۴۰۰ هزار بشکه به ۴۵۰ هزار بشکه در سال آینده.

■ تولید ۳۰ هزار بشکه در روز از چاه‌های آزمایشی تاسیسات یمامه.

اما شرکت‌های اکسون و شل برنامه‌ی خروج خود را همچنان دنبال کردند به طوری که نخست‌وزیر عراق در دیدار اخیر خود با جو بایدن، گفت: «جای شرکت اکسون موبیل در میدان «قرنه‌ی غربی-۱» را تنها یک شرکت آمریکایی دیگر خواهد گرفت.» شرکت اکسون موبیل ۳۲/۷ درصد سهام میدان نفتی مورد اشاره را در اختیار دارد و به دنبال یک خریدار برای این سهام است تا عراق را ترک کند.

ارزش این سهام در سال گذشته ۵۰۰ میلیون دلار بود و گزارش شده بود که دو شرکت چینی CNPC و CNOOC

آغاز تولید از یک میدان نفتی جدید در چین همزمان با کشف یک میدان بزرگ نفتی شیل

جنوب چین واقع شده، تولید نفت خود را با تمام ظرفیت آغاز کرده است. تولید

اولین پروژه‌ی مستقل نفتی خود که در آب‌های عمیق بخش شرقی دریای

بنا به اعلام شرکت ملی نفت فلات قاره‌ی چین (CNOOC)، این شرکت در

اولیه از میدان شماره ۱۶-۲ منطقه‌ی Liuhua از اواخر سال گذشته آغاز شده است. به عنوان بخشی از پروژه، شرکت CNOOC قصد دارد تا در مجموع ۲۶ حلقه چاه را در این میدان به مرحله‌ی تولید، ذخیره‌سازی، فرآورش و تخلیه توسط شناور ذخیره‌ساز "FPSO" یا (floating production storage and offloading) رسانده و توسعه دهد. این میدان در عمیق‌ترین نقطه (۴۱۲ متری) دریا و در ۲۵۰ کیلومتری جنوب‌شرق منطقه‌ی Shenzhen قرار دارد. شناور FPSO مستقر در میدان نیز دارای امکان ذخیره‌سازی و فرآورش روزانه تا حدود ۱۰۰ هزار بشکه نفت خام و ۵۴۰ هزار مترمکعب گاز طبیعی است. دریای جنوب‌شرقی چین یکی از مهم‌ترین مناطق تولید نفت خام و گاز طبیعی کشور و متعلق به شرکت CNOOC

است، جایی که نفت خام تولیدی از آن، بیشتر از نوع سبک تا متوسط است. تا پایان سال ۲۰۱۹، ذخایر نفت آن شرکت در این منطقه حدود ۶۳۴ میلیون بشکه و تولید آن ۲۴۲ هزار بشکه نفت در روز بود که به ترتیب ۱۲/۲ درصد از کل ذخایر شرکت و تقریباً ۱۷/۴ درصد از تولید آن را تشکیل می‌داد. در حال حاضر، پروژه‌ی مورد اشاره با ظرفیت کامل خود در حال تولید حدود ۱۴ هزار بشکه نفت در روز است که حدود ۲۰ درصد کل تولید نفت شرکت را در بخش شرقی دریای جنوب چین به خود اختصاص می‌دهد. پیش‌بینی می‌شود حداکثر تولید آن تا سال ۲۰۲۳ به حدود ۱۵ هزار بشکه در روز برسد. از طرفی، شرکت پتروچاینا از زیرمجموعه‌های شرکت ملی نفت چین (CNPC) در اواخر ماه اوت از کشف یک میدان نفتی بزرگ شیل در شمال شرقی

این کشور خبر داد. گفته می‌شود این میدان در نزدیکی بزرگ‌ترین میدان نفتی چین به نام داکینگ، در استان هیلونگ جیانگ، قرار دارد. مقامات این شرکت می‌گویند که در این میدان نفتی حدود ۱/۳ میلیارد تن نفت شیل وجود دارد و تاکنون نیز موفق به تولید حدود ۶ هزار تن نفت از آن میدان شده‌اند، به طوری که در طول دوره‌ی تولید، فشار در چاه‌های اولیه‌ی تولیدی نیز همچنان ثابت بوده است. پتروچاینا در این رابطه اعلام کرد که: «پس از سال‌ها تلاش بالاخره ما توانسته‌ایم به یک دستاورد استراتژیک و مهم در حوزه‌ی تولید نفت شیل به عنوان یکی دیگر از انرژی‌های موردنیاز کشور دست پیدا کنیم.»

افزایش حضور چینی‌ها در عراق با احداث نیروگاه‌های برق خورشیدی

عراق و شرکت دولتی برق چین (Power Construction Corp of China (Power China)، یک توافق مقدماتی برای ساخت نیروگاه‌های خورشیدی تا ظرفیت ۲۰۰۰ هزار مگاوات امضا کردند و مقرر شد با توجه به ضرورت موضوع در فاز اول، احداث تاسیسات لازم برای تولید برق تا ۷۵۰ مگاوات را در اسرع وقت آغاز کند. البته این شرکت در سال ۲۰۱۸ طی قراردادی با دولت عراق نسبت به احداث یک نیروگاه حرارتی ۳۰۰۰ مگاواتی در

منطقه‌ی رمیله نیز اقدام کرده که با تکمیل فازهای اول و دوم آن با ظرفیت تولید ۱۵۰۰ مگاوات تا اواسط سال ۲۰۲۰ و تکمیل فازهای سه و چهار آن تا سال ۲۰۲۲، بخش زیادی از برق موردنیاز بصره (دومین شهر بزرگ عراق) تامین خواهد شد. عراق که دومین تولیدکننده‌ی مهم عضو اوپک است، برای تامین برق موردنیاز خود به واردات انرژی (برق و گاز طبیعی) از ایران متکی است، در حالی که برای

کاهش وابستگی به واردات از ایران نیز تحت فشار فزاینده‌ی آمریکا قرار دارد. دولت آمریکا از سال ۲۰۱۸ که صنعت انرژی ایران را هدف تحریم قرار داده، به دفعات معافیت‌هایی برای عراق جهت ادامه‌ی واردات انرژی از ایران صادر کرده که آخرین مهلت آن را نیز تا ماه دسامبر تمدید کرده است. با این حال، از نگاه مقامات چینی، اگرچه تاکنون آن کشور عمدتاً در زمینه‌ی انرژی و نفت با دولت عراق همکاری کرده تا

حداقل دو گیگاوات انرژی خورشیدی است که خبر آن در ماه ژوئن اعلام شد. مقامات عراقی در این باره گفته‌اند که این توافق با هدف تولید ۲۰ تا ۲۵ درصد برق مورد نیاز کشور از منابع تجدیدپذیر (معادل ۱۰ تا ۱۲ گیگاوات) تا سال ۲۰۳۰ خواهد بود.

عراق در ماه مارس نیز توافقی با شرکت توتال برای ساخت یک گیگاوات نیروی خورشیدی امضا کرده بود.

البته، عراق به دنبال واردات برق از کشورهای اردن، ترکیه، عربستان سعودی و شبکه‌ی شش عضو شورای همکاری خلیج فارس نیز هست. ■

شرکت‌های چینی نیز در بازسازی عراق از جمله میادین نفتی، نیروگاه‌ها و تصفیه‌خانه‌های آب این کشور مشارکت داشته‌اند.

نیروگاه واسیط، بزرگ‌ترین نیروگاه حرارتی عراق، نیز قبلاً توسط گروه برق شانگهای احداث و هم‌اکنون توسط آن شرکت اداره می‌شود به طوری که برق تولیدی آن حدود ۲۰ درصد نیاز شبکه‌ی ملی برق عراق را تامین می‌کند.

البته، علاوه بر توافقات بالا با چین، عراق در سال جاری نیز توافقاتی برای تولید انرژی تجدیدپذیر با شرکت‌های مصدر ابوظبی و توتال فرانسه امضا کرده است. توافق با شرکت مصدر شامل توسعه‌ی

بتواند در جهت بازسازی معیشت مردم و ثبات اوضاع سیاسی عراق و همچنین ایجاد ثبات در منطقه‌ی خلیج فارس نیز اقدامی کرده باشد.

لذا در مجموع، چنین همکاری‌هایی را برای حل مشکلات انرژی در عراق مفید می‌دانند زیرا بر این عقیده‌اند که پس از تثبیت اوضاع سیاسی در آنجا مجموعه اقدامات گفته شده می‌تواند مرجع خوبی برای بازسازی دیگر کشورها از جمله افغانستان (پس از ثبات) باشد.

عراق از اولین کشورهای عربی بود که به طرح یک کمربند، یک جاده‌ی (BRI) مورد هدف چین پیوست. به همین دلیل به عنوان بخشی از چارچوب BRI،

از سرگیری فعالیت شل در لیبی

سرمایه‌گذاری و توسعه‌ی صنعت نفت و گاز لیبی و انتقال تخصص، توسعه‌ی منابع انسانی و کمک در پروژه‌های افزایش ظرفیت ذخیره‌سازی مخازن نفت و سایر پروژه‌های سرمایه‌گذاری نیز اعلام کردند.

البته لیبی در اواخر سال گذشته اعلام کرده بود که شرکت توتال فرانسه نیز قصد افزایش سرمایه‌گذاری در صنعت نفت این کشور را دارد.

توتال در بسیاری از میدان‌های نفتی لیبی از جمله میدان نفتی شراره، بزرگ‌ترین میدان نفتی این کشور، مشارکت دارد.

شرکت نفت لیبی که از توافق کاهش عرضه‌ی تولیدکنندگان نفت موسوم به

فعالیت از سوی دیگر، از عوامل اصلی تصمیم‌گیری‌های گفته شده توسط شل مطرح شده بود و ادامه‌ی فعالیت خود را در آن کشور اقتصادی نمی‌دانست.

اگرچه، در همان زمان شرکت ملی نفت لیبی اعلام کرد که ارزیابی‌های منفی شرکت مورد اشاره در این بلوک‌ها واقعیت ندارند و نتیجه‌ی نهایی را منوط به ادامه‌ی مذاکرات لازم در این خصوص دانستند، به طوری که مقامات لیبی به بهانه‌ی حفظ حضور شل در کشور، تمایل خود را برای توسعه‌ی همکاری‌ها با آن برای توسعه‌ی برخی نواحی اکتشافی، اکتشاف در نواحی جدید، بخش پالایشی و اجرای پروژه‌های تولید انرژی‌های تجدیدپذیر، مشارکت در

شرکت ملی نفت لیبی اعلام کرد که: «شرکت شل (Shell) قصد دارد فعالیت خود را در لیبی با تمرکز بر توسعه‌ی میادین نفتی، افزایش فعالیت‌های بازاریابی و فروش نفت، فعالیت‌های پالایشگاهی، توسعه‌ی منابع انسانی و ارائه‌ی تجربیات لازم، از سر گیرد.

شرکت شل به دلیل تشدید مشکلات سیاسی در لیبی، فعالیت‌های اکتشاف و تولید را خود از سال ۲۰۱۲ در لیبی متوقف کرد.

این شرکت فعالیت‌های اکتشافی در ۲ بلوک نفتی لیبی را به دلیل نتایج ناامیدکننده کنار گذاشت، البته در آن زمان نیز، وجود شرایط سخت قراردادی از یک سو و نامنی منطقه برای اجرای

"اوپک پلاس" معاف است، روزانه تا یک میلیون و ۲۰۰ هزار بشکه نفت خام تولید می‌کند و منابع ثانویه نیز تولید نفت آن را برای ماه ژوئن یک میلیون و ۱۶۳ هزار بشکه و ماه می یک میلیون و ۱۷۵ بشکه در روز اعلام کرده‌اند.

از زمان ایجاد دولت وفاق ملی در ماه مارس و انتصاب محمد عون، به عنوان وزیر نفت در آن کشور، برای نخستین بار است که در پنج سال گذشته، لیبی وعده داده به شرطی که شرکت ملی نفت بودجه‌ی لازم را دریافت کند، می‌تواند

تولید نفت خود را تا اواسط سال ۲۰۲۲ به یک میلیون و ۶۰۰ هزار بشکه در روز افزایش دهد. ■

دور جدید فروش دارایی‌های نفتی در کشورهای عربستان و امارات متحده عربی

بزرگ‌ترین شرکت‌های نفتی دولتی خاورمیانه شامل شرکت ملی نفت عربستان (آرامکو) و شرکت ملی نفت ابوظبی (ادنوک) بار دیگر در نظر دارند تا با هدف بهره‌برداری بیشتر از فعالیت‌های بالادستی و پایین‌دستی خود در شرایط جاری روند روبه‌رشد قیمت‌های نفت، دارایی‌های بیشتری را در این بخش‌ها به فروش رسانند.

شرکت آرامکوی عربستان در حال بررسی فروش بخشی از این دارایی‌ها شامل: خطوط لوله‌ی گاز و سهام پالایشگاه‌ها و نیروگاه‌ها و به علاوه در حال بازبینی نحوه‌ی فعالیت خود در بخش بالادستی بوده که طی ده‌ها سال آن را در مالکیت خود داشت، به طوری که در اوایل سال جاری نیز بحث فروش سهام برخی از میادین نفتی که استراتژیک نیستند

به سرمایه‌گذاران خارجی، بیشتر بر سر زبان‌ها افتاده است.

البته آرامکو در سال جاری یک قرارداد بزرگ فروش دارایی نیز داشت که به دنبال آن، سهم ۴۹ درصدی از مالکیت خود در خط لوله‌ی انتقال نفت را طی توافقی به ارزش ۱۲/۴ میلیارد دلار به کنسرسیومی فروخت که در راس آن شرکت آمریکایی EIG Global Energy Partners قرار داشته است.

به گفته‌ی منابع آگاه، در امارات متحده عربی نیز، ادنوک آماده‌ی عرضه‌ی اولیه‌ی عمومی دارایی‌های خود در بخش حفاری چاه‌های نفت و گاز به سرمایه‌گذاران خارجی است.

البته ادنوک پیش از این و در سال گذشته نیز از فروش سهم ۴۹ درصدی خود در خطوط لوله‌ی انتقال گاز به

ارزش ۱۰ میلیارد دلار خبر داده بود که سرآغاز فروش دارایی‌های تولیدکنندگان نفت خاورمیانه بوده که به دنبال تامین نقدینگی و همچنین جذب سرمایه‌گذار هستند.

عمان و بحرین نیز به دنبال بهره‌برداری از دارایی‌های انرژی خود از طریق فروش سهم یا عرضه‌ی اولیه‌ی عمومی هستند، به طوری که دولت عمان به بررسی گزینه‌های متعددی برای جبران کسری بودجه‌ی خود پرداخته که شامل فروش سهم در شرکت دولتی نفت از طریق عرضه‌ی اولیه‌ی عمومی سهام آن بوده است. زیرا، این شرکت برای تامین مالی ۷/۹ میلیاردی مخارج خود برای پنج سال آینده، به دنبال فروش دارایی‌ها و یا استقراض از بازار بین‌المللی است. ■

تجاری‌سازی ذخایر استراتژیک نفت در هند

هندوستان حجمی بالغ بر حدود ۸۴ درصد نفت موردنیاز خود را از خارج

وارد می‌کند. بنابراین، با اتخاذ تصمیم خود در احداث ذخایر استراتژیک نفت

در سال‌های اخیر نه تنها توانست در امنیت عرضه‌ی نفت خود به پالایشگران

داخلی بیفزاید، بلکه موفق شد در شرایط حساس کنونی، از افزایش کوتاهمدت قیمت‌های نفت به خوبی بهره گیرد و نفت موجود در ذخایر خود را با قیمت مناسب‌تری در اختیار پالایشگران قرار دهد، زیرا اقتصاد کشور در شرایط کنونی تحمل قیمت‌های بالای نفت را نداشته و بارها این موضوع را نیز به صادرکنندگان عمده‌ی آن اعلام کرده بود.

تاثیر این اقدام تا آنجا برای اقتصاد روبه‌رشد هند مخرب بود که مقامات دولتی و حتی نفتی کشور بارها به آن اعتراف کرده‌اند.

به عبارتی، هند در دو سال اخیر مانند سایر واردکنندگان آسیایی برای خنثی کردن تاثیر قیمت بالای نفت ناشی از محدودیت عرضه‌ی اوپک پلاس و با هدف کاهش ضربه‌پذیری بیشتر اقتصاد کشور، بهره‌برداری از ذخایر استراتژیک نفت خود را که قبلاً با قیمت‌های ارزان‌تری خریداری کرده بود، در برنامه‌ی کاری خود قرار داده است و به زبانی اقدام به تجاری‌سازی این ذخایر کرده است. هند که پس از چین دومین واردکننده‌ی بزرگ نفت در آسیا است، قصد دارد با

توجه به شرایط کنونی بازار تا ۵۰ درصد از ذخایر استراتژیک نفت خود را مورد بهره‌برداری قرار دهد.

اگرچه، قبلاً هدف بهره‌برداری از این ذخایر که در حال حاضر حجم آن به حدود ۳۶/۵ میلیون بشکه (حدود ۵/۳ میلیون تن) نفت می‌رسد، تامین مالی توسعه‌ی ساخت این مخازن و ذخیره‌سازی بیشتر نفت بوده است، اما در شرایط جاری که اقتصاد جهانی و به ویژه اقتصاد هند در نتیجه‌ی ادامه‌ی شیوع کرونا خسارات فراوانی را متحمل شده است، این اقدام به پالایشگاه‌ها اجازه می‌دهد تا نفت ارزان‌تری را در شرایط قیمت‌های بالای نفت، پالایش کنند و وقتی قیمت‌ها دوباره کاهش پیدا کرد، اقدام به خرید و ذخیره‌سازی در این مخازن شود.

شرکت ذخایر استراتژیک نفت هند که بر این ذخایر نظارت دارد، اجازه خواهد داد تا حجمی معادل یک میلیون تن نفت به خریداران داخلی فروخته شود و شرکت‌های خارجی نیز که مخازن نفت را اجاره کرده‌اند، اجازه خواهند داشت تا ۱/۵ میلیون تن نفتی که شرکت‌های

هندی نمی‌خواهند را مجدداً صادر کنند. مقامات هندی در سال جاری نیز که قیمت‌های نفت با اقدام اوپک پلاس در محدود کردن عرضه‌ی ۷ میلیون بشکه در روز نفت به بازار، رشد شدیدی داشته، بارها نگرانی خود را ابراز کرده‌اند، زیرا گفته شده بهای معاملات نفت شاخص برنت که در سال جاری ۴۴ درصد رشد داشته برای اقتصاد هند بسیار گران است.

از طرفی به نظر می‌رسد که عربستان سعودی نیز پیش از این، درخواست‌های هند مبنی بر رفع محدودیت تولید را نپذیرفته اما در عوض به دهلی‌نو پیشنهاد کرده بود تا از نفت ارزانی که سال گذشته در زمان ریزش قیمت‌ها خریداری کرده بود، استفاده کند و هند نیز پیشنهاد آن کشور را به مرحله‌ی اجرا گذاشت.

اقدام هند در بهره‌برداری از ذخایر استراتژیک نفت مطابق با سیاست‌های مشابه در ژاپن و کره‌ی جنوبی است که سومین و چهارمین خریدار بزرگ نفت در آسیا به‌شمار می‌روند. ■